

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: V. T., zastoupen JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčкова 42, Brno, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 11. 2022, č. j. 31 A 41/2022-73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 1. 2022, č. j. PPR-40873-5/ČJ-2021-990450 (dále též „napadené rozhodnutí“), policejní prezident podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítl odvolání proti rozhodnutí ze dne 4. 10. 2021, č. j. KRPB-94158-44/ČJ-2018-0602IZ-OSŘ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým ředitel Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru služeb pro zbraně a bezpečnostní materiál (dále též „správní orgán prvního stupně“), zamítl žádost žalobce o vydání nového zbrojního průkazu pro nesplnění podmínky bezúhonnosti stanovené v § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o zbraních“).

[2] Žalobce byl odsouzen trestním rozkazem, který vydal Okresný soud Senica dne 2. 4. 2017 pod sp. zn. 0 T 22/2017, za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 289 odst. 1 zákona č. 300/2005 Z. z, trestný zákon, k peněžitému trestu 400 Eur (s náhradním trestem odnětí svobody v délce tří měsíců) a k trestu zákazu řízení motorových vozidel na

dobu 1 roku. Skutek, z něhož byl žalobce uznán vinným, byl popsán tak, že žalobce dne 31. 3. 2017 ve 14:03 v Sobotišti na silnici II. třídy číslo 581 řídil osobní motorové vozidlo značky Audi A6 ev. č. X, MPZ: CZ, u Rolnického družstva byl zastaven a kontrolován hlídkou Okresního dopravního inspektorátu PZ Senica a vykonanou dechovou zkouškou elektronickým přístrojem AlcoQuant 6020 plus č. A410018 u něj byla v 14:04 naměřena hodnota 0,57 mg/l alkoholu v dechu a opakovanou dechovou zkouškou v čase 14:26 naměřena hodnota 0,53 mg/l alkoholu v dechu.

II.

[3] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl.

[4] Krajský soud neshledal v provedeném dokazování listinami porušení § 51 odst. 2 a § 53 odst. 6 správního řádu. To, že žalobce nebyl předem informován o provedení dokazování listinami, nelze považovat za vadu řízení. Za vadu řízení lze považovat pouze skutečnost, že o provedení důkazů mimo ústní jednání nebyl sepsán záznam ani protokol. Jedná se však o vadu ryze formální, neboť tutéž funkci fakticky plní samotné vyrozumění o provedení důkazu mimo ústní jednání ze dne 16. 8. 2021, v němž jsou všechny listiny vyjmenovány.

[5] Krajský soud zopakoval závěry vyslovené v předchozím zrušujícím rozsudku, od nichž se neměl důvod odchýlit. Pro ztrátu bezúhonnosti nepostačuje pravomocné uznání viny ze spáchání jakéhokoliv úmyslného trestného činu v zahraničí. Na bezúhonnost mají vliv pouze takové činy, které lze i podle české právní úpravy kvalifikovat jako úmyslné trestné činy. Při posouzení projednávané věci vycházel ze smyslu a účelu zákonné úpravy. Za podstatné tak bral, jak je předmětné jednání právně kvalifikované českým zákonodárcem, nikoliv jak je kvalifikováno zákonodárcem státu, v němž byl čin spáchán. Ustanovení § 22 odst. 2 zákona o zbraních vyžaduje, aby správní orgán rozhodující o žádosti o vydání zbrojního průkazu posoudil, zda skutek, z jehož spáchání byl žadatel v cizině uznán vinným, vykazuje znaky skutkové podstaty trestného činu dle § 22 odst. 1 zákona o zbraních, tj. trestného činu podle zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též „trestní zákoník“). Zdůraznil však, že správní orgán nezkoumá ani neprokazuje, zda se pachatel skutečně dopustil jednání, které je vymezeno ve skutkové větě odsuzujícího rozhodnutí, nýbrž pouze porovnává, zda trestněprávně relevantní okolnosti spáchaného jednání naplňují všechny znaky skutkové podstaty úmyslného trestného činu podle české právní úpravy. Z toho důvodu je aplikace § 22 odst. 2 zákona o zbraních podmíněna tím, že žadatel byl v cizině pravomocně uznán vinným daným činem. Poté, co rozsudek zahraničního soudu nabyl právní moci, je takto prokázaný skutek již nezpochybnitelný. Nezpochybnitelná byla i skutečnost, že žalobci byly naměřeny hodnoty 0,57 mg/l a 0,53 mg/l alkoholu v dechu (tedy 1,19 g/kg a 1,10 g/kg alkoholu v krvi). Není rozhodné, zda byly tyto hodnoty naměřeny zařízením certifikovaným v České republice. S ohledem na právní moc trestního rozkazu slovenského soudu jsou irelevantní jakákoliv tvrzená pochybení při dokazování v trestním řízení před slovenskými orgány, jakékoliv nesprávnosti v popisu skutku ze strany slovenského soudu, i to, jakým způsobem by bylo prováděno dokazování v České republice a s jakým výsledkem.

pokračování

[6] Dále uvedl, že správní orgány správně přistoupily k posouzení, zda lze skutek popsany ve skutkové větě odsuzujícího trestního rozkazu slovenského soudu podřadit pod skutkovou podstatu trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. V souladu s judikaturou Nejvyššího soudu připomněl, že naměření hladiny vyšší než 1,00 g/kg vede vždy k závěru o vyloučení způsobilosti k řízení motorových vozidel, což může vést k ohrožení života nebo zdraví nebo způsobení značné škody na majetku. Uzavřel, že čin, pro který byl žalobce odsouzen na území Slovenské republiky, je nutno kvalifikovat také jako trestný čin dle českého trestního zákoníku (konkrétně dle jeho § 274 odst. 1). Byla tedy splněna podmínka § 22 odst. 2 zákona o zbraních, neboť žalobce byl v cizině pravomocně uznán vinným činem, jehož znaky odpovídají znakům některého z trestných činů uvedených v odstavci 1, konkrétně v jeho písmeni c) bodu 2. Na základě § 22 odst. 2 zákona o zbraních se proto žalobce nepovažuje za bezúhonného po dobu pěti let od právní moci odsuzujícího rozhodnutí.

III.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Pokud krajský soud tvrdí, že porovnáním znaků obou přečinů jak v rámci právního řádu Slovenské republiky, tak České republiky dospěl k závěru, že skutek, pro který byl žalobce na Slovensku uznán vinným, odpovídá znakům přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, pak tento závěr nemá oporu v rozhodovací praxi soudů v České republice, neboť jednání stěžovatele nenaplnuje znaky žalovaným uváděného trestného činu. Zdůraznil, že se v uvedeném případě musí jednat o úmyslný trestný čin ve smyslu § 15 trestního zákoníku. Nedbalostní trestné činy spáchané v zahraničí pak nejsou trestnými činy, které by zakládaly ztrátu bezúhonnosti.

[9] Nesouhlasil s názorem, že § 22 odst. 2 zákona o zbraních vyžaduje, aby správní orgán rozhodující o žádosti o vydání zbrojního průkazu posoudil, zda skutek, z jehož spáchání byl žadatel v cizině uznán vinným, vykazuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle trestního zákoníku. Dle jeho názoru nelze slučovat kategorii naplnění znaků určitého trestného činu s pouhým porovnáním znění dvou skutkových podstat odlišných právních úprav. Naopak by měl reflektovat veškeré rozdílnosti těchto dvou poměrně odlišných právních systémů.

[10] Zdůraznil, že jedním z obecných znaků trestného činu podle českého právního řádu je formální protiprávnost trestného činu. Poukázal přitom na provedení měření přístrojem AlcoQuant 6020 plus, který není stanoveným měřidlem. Český metrologický institut vyhláškou č. 345/2002 Sb. stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení a použitý přístroj mezi ně nepatří. Nelze konstatovat naplnění skutkové podstaty přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 trestního zákoníku, neboť nebylo postaveno na jisto, zda by Českou republikou „aprobovaný“ přístroj, jehož měření je výlučně dle českého právního řádu právně závazné, naměřil za stejné situace stejný výsledek. Navíc překročil uznanou hranici pro kvalifikaci chování jako předmětného přečinu

o pouhou jednu desetinu. Polemizoval přitom s tím, zda by hraniční hodnota naměřená slovenským měřidlem v případě použití českého měřidla a výpočtu naplňovala hranici nezbytnou pro posouzení jednání stěžovatele na území České republiky jako trestný čin. K uvedenému navázal i námitku neprovedení znaleckého zkoumání, které by posoudilo měření slovenským měřícím zařízením.

[11] Je přesvědčen, že rozsudek slovenského trestního soudu nebyl pro toto řízení bez dalšího závazný, ale byl toliko východiskem pro dokazování, zda skutek, který se stal na Slovensku, je trestný i na území České republiky. Bylo by otázkou, zda by provedené dokazování obstálo i před českými soudy, a to i s poukazem na případné započtení odchylky měření. Měl za to, že aby bylo v jeho skutku možné spatřovat ohrožení pod vlivem návykové látky, bylo by zapotřebí, aby správní orgány mimo vši pochybnost prokázaly, že alkohol v krvi stěžovatele byl zjištěn způsobem, který je na českém území zákonný a českým soudem aprobovaný a výsledky takto zjištěné i po stránce formální naplňují skutkovou podstatu činu soudně trestného i na českém území.

[12] Podotkl, že § 22 zákona o zbraních požaduje pro ztrátu bezúhonnosti, aby se držitel zbrojního průkazu dopustil buď některého z taxativně vyjmenovaných trestných činů nebo úmyslného trestného činu. Pokud by mělo ztrátu bezúhonnosti držitele zbrojního průkazu založit spáchání nedbalostního trestného činu, pak by se muselo jednat o trestný čin spáchaný z nedbalosti za porušení povinností v souvislosti s držením zbraně a střeliva, nošením nebo používáním, pokud od právní moci rozsudku neuplynuly alespoň 3 roky. Považoval za nesprávný postup soudu, pokud nezkoumal, zda se daného skutku dopustil úmyslně či z nedbalosti. Ačkoliv se trestného činu dle § 274 trestního zákoníku lze dopustit jak úmyslně, tak z nedbalosti, ztrátu bezúhonnosti dle § 22 zákona o zbraních může způsobit pouze takový nedbalostní trestný čin, který lze podřadit pod skupinu nedbalostních trestných činů vymezených v § 22 odst. 1 písm. d) cit. zák. Byl proto přesvědčen, že trestný čin dle § 274 spáchaný z nedbalosti nezakládá shora uvedenou ztrátu bezúhonnosti. Z rozsudku slovenského soudu nadto vyplývá, že tento trestný čin byl spáchán nedbalostní formou, neboť se jednalo o zbytkovou přítomnost alkoholu v krvi, žalobce se domníval, že je střízlivý. S ohledem na uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje s právními názory a závěry krajského soudu. Má za to, že se správní orgány dostatečně zabývaly skutečnostmi popsány v pravomocném rozsudku o uznání stěžovatele vinným ze spáchání trestného činu subsumovatelného pod skutkovou podstatu trestného činu dle § 274 trestního zákoníku. Odkázal na své vyjádření k žalobě, napadené rozhodnutí a na spisový materiál. S odkazem na napadený rozsudek a provedený přepočítání měření hodnot alkoholu v krvi se rovněž vyjádřil k jednotlivým bodům kasační stížnosti.

V.

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Pouze je-li napadený rozsudek přezkoumatelný, může Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému hodnocení uplatněných námitek. K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75).

[17] Stěžovatel k tvrzené nepřezkoumatelnosti nic konkrétního nenamítal, pouze uváděl, že napadený rozsudek trpí vadou, který zakládá jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Jeho argumentace směřuje do skutkových zjištění soudu a správních orgánů a nesprávného právního posouzení věci. Nejvyšší správní soud proto uvádí, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Subjektivní nesouhlas stěžovatele s důvody rozhodnutí proto nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelným.

[18] Krajský soud se velmi podrobně zabýval předmětem sporu, přičemž v předchozím řízení rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 14. 7. 2020, č. j. 31 A 147/2018-36, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud důsledně reagoval na vesměs všechny namítané skutečnosti, přičemž z jeho závěru je seznatelné, jakým způsobem a z jakých důvodů rozhodl. Argumentace krajského soudu je řádně a logicky odůvodněna, přičemž tyto závěry mají oporu jak ve správním spise, tak v platné právní úpravě. Zdejšímu soudu není zřejmé, v čem stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost, neboť jeho námítka nepřezkoumatelnosti směřují do srozumitelných závěrů, se kterými věcně není spokojen. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že z napadeného rozsudku jsou seznatelné úvahy krajského soudu, je z něj

zřejmé, z jakých důvodů považoval žalobní námitky za nedůvodné a liché, a z jakých důvodů žalobu zamítl. Napadený rozsudek krajského soudu proto nedostatkem důvodů netrpí.

[19] Mezi účastníky není sporu o tom, že se stěžovatel na území Slovenské republiky dopustil přečinu, za jehož spáchání byl slovenským trestním soudem uznán vinným. Bylo však třeba posoudit, zda byly v projednávané věci naplněny znaky skutkové podstaty úmyslného trestného činu na území České republiky, resp. zda je toto jednání trestné i na našem území.

[20] Z § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních vyplývá, že se za bezúhonného podle tohoto zákona nepovažuje mimo jiné ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem neuvedeným pod písmeny a) nebo b), jestliže od právní moci odsuzujícího rozsudku nebo od výkonu trestu odnětí svobody neuplynula zákonem stanovená doba 3, 5 nebo 10 let (v závislosti na uloženém trestu).

[21] Dle § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o zbraních postačuje zjištění, že žadatel byl v cizině pravomocně uznán vinným ze spáchání trestného činu, jehož skutková podstata odpovídá skutkové podstatně úmyslného trestného činu podle české právní úpravy.

[22] Podle § 22 odst. 2 zákona o zbraních pak platí: *„Za bezúhonného podle tohoto zákona se také nepovažuje ten, kdo byl v cizině pravomocně uznán vinným činem, jehož znaky odpovídají znakům některého z trestných činů uvedených v odstavci 1. Doba, po kterou není osoba považována za bezúhonnou, je obdobná jako v odstavci 1.“*

[23] § 289 odst. 1 zákona č. 300/2005 Z.z. trestný zákon Slovenské republiky zní: *„Kto vykonáva v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, zamestnanie alebo inú činnosť, pri ktorých by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, potrestá sa odňatím slobody až na jeden rok.“*

[24] Podle § 274 trestního zákoníku ten, kdo vykonává ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, zaměstnání nebo jinou činnost, při kterých by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok, peněžitým trestem nebo zákazem činnosti.

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že navrhoval znalecké zkoumání – znalecký posudek k tomu, zda jsou výsledky zjištěné testovacím zařízením AlcoQuant 6020 totožné s výsledky v ČR certifikovaných měřidel a jaké by byly výsledky v případě jejich použití. Jeho neprovedení podle něj zakládá nezákonnost jak napadeného rozsudku, tak i správních orgánů. K tomu zdejší soud uvádí, že správní orgány i krajský soud nepostupovaly v rozporu se zákonem, pokud neprovedly znalecké zkoumání, přičemž své závěry o jeho nadbytečnosti řádně odůvodnily. Z dokumentu „Zápisnica o výsluchu zadržaného – podozrivého“ ze dne 31. 3. 2017 (na č. l. 84 správního spisu) vyplývá, že stěžovatel v souvislosti naměřenými hodnotami alkoholu v dechu nežádal lékařské vyšetření a odběr krve na zjištění množství alkoholu. Okresný soud Senica zjištěné množství alkoholu v dechu stěžovatele ve svém rozhodnutí „Trestný rozkaz“ uvedl, a to konkrétně hodnotu 0,57 mg/l alkoholu v dechu

pokračování

a opakovanou dechovou zkouškou naměřenou hodnotu 0,53 mg/l alkoholu v dechu, tak jak byla Policajným zborem Slovenské republiky zjištěna. (č. l. 31 správního spisu). Pokud se týká přepočtu naměřených hodnot na promile, resp. na jednotky g/kg, vychází se z převodní tabulky dostupné na webových stránkách www.prevodnik.testerska.sk současně na Znaleckou expertízu Ústavu súdneho lekárstva a medicínských expertíz ze dne 5. 6. 2012, které jsou součástí spisového materiálu (č. l. 68, 78, 79 správního spisu). Provedeným převodem bylo zjištěno, že naměřená hodnota přesáhla hodnotu 1 promile (dle převodníku jednotek, kdy hodnotě 0,53 mg/l odpovídá 1,10 g/kg (promile) a 0,57 g/l na 1,19 g/kg (promile) či vynásobením hodnot příslušným koeficientem, jak vyplývá ze zmíněné znalecké expertízy). Tento závěr shodně dovodil i krajský soud v napadeném rozsudku.

[26] Zároveň z uvedeného trestního rozkazu vyplývá, že slovenský trestní soud neshledal žádnou pochybnost ohledně naměřených hodnot alkoholu v dechu stěžovatele, přičemž stěžovatel proti tomuto rozhodnutí nepodal opravný prostředek. Tím se stal trestní rozkaz o uznání stěžovatele vinným ze spáchání trestného činu podle § 289 odst. 1 trestného zákona pravomocným. Nabytím právní moci stal obsah trestního rozkazu nezměnitelným východiskem pro správní řízení a právní kvalifikaci v něm obsažených skutkových zjištění v kontextu trestního zákoníku, jak předpokládá § 22 odst. 2 zákona o zbraních.

[27] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce nenaplnění obecných znaků trestného činu, resp. formální protiprávnosti trestného činu mj. z důvodu provedení měření zařízením AlcoQuant 6020 plus, které není stanoveným měřidlem Českým metrologickým institutem. Zdejší soud přisvědčuje závěru krajského soudu (odst. 20-21 rozsudku), že nebylo třeba porovnávat hodnoty naměřené zařízením AlcoQuant 6020 plus s výsledky provedenými měřidly Dräger. Nabytím právní moci trestního rozkazu se zjištěná naměřená hodnota stala formálně neměnnou skutečností, ze které je třeba vycházet. Pakliže stěžovatel s těmito hodnotami nesouhlasil, měl proti jejich zjištění případně brojit v trestním řízení. Neobstojí rovněž tvrzení, že se návrhem na provedení důkazu znaleckým posudkem žalovaný nezabýval a že jeho neprovedení neodůvodnil. Zejména na stranách 9 a 10 žalobou napadeného rozhodnutí se žalovaný k návrhu vyjadřuje a zdůvodňuje, proč nebylo na místě provádět navržené dokazování.

[28] K tvrzené odchylce, která by měla být odečítána v rámci ustálené praxe kasační soud znovu připomíná, že s ohledem na právní moc trestního rozkazu slovenského soudu nelze jím učiněná skutková zjištění revokovat s poukazem na tvrzená pochybení při dokazování v trestním řízení či tvrzené nesprávnosti v popisu skutku ze strany slovenského soudu. Rovněž tak je třeba vyhodnotit jako mimoběžné i úvahy, jakým způsobem by bylo prováděno dokazování v České republice a s jakým výsledkem.

[29] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce o nenaplnění znaků trestného činu na území České republiky. K té se váže námitka, zda pro zamítnutí žádosti o vydání zbrojního průkazu z důvodu nesplnění podmínky bezúhonnosti stanovené § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o zbraních postačuje zjištění, že žadatel byl v cizině pravomocně uznán vinným ze spáchání trestného činu, jehož skutková podstata odpovídá skutkové podstatě úmyslného trestného činu podle české právní úpravy (při splnění zákonem stanovené doby, po kterou dochází ke ztrátě bezúhonnosti), nebo musí být zjišťováno, zda spáchaný skutek naplňuje všechny znaky skutkové podstaty úmyslného trestného činu podle české právní úpravy.

Nejvyšší správní soud k tomu připomíná, že s ohledem na nezpochybnitelnost skutkového zjištění, že stěžovateli byly naměřeny hodnoty 0,57 mg/l a 0,53 mg/l alkoholu v dechu, tedy 1,19 g/kg a 1,10 g/kg alkoholu v krvi, je nutno ve světle konstantní soudní judikatury uzavřít, že jednání popsané v rozsudku Okresního soudu Senica naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Podle poznatků lékařské vědy by žádný řidič nebyl schopen s takto vysokou hladinou alkoholu v krvi bezpečně řídit motorové vozidlo, nebyl je schopen bezpečně řídit ani stěžovatel. S ohledem na shora uvedené lze uzavřít, že krajský soud nepochybil, pokud čin, pro který byl stěžovatel odsouzen na území Slovenské republiky, kvalifikoval také jako trestný čin dle českého trestního zákoníku. Byla tedy splněna podmínka § 22 odst. 2 zákona o zbraních, neboť stěžovatel byl v cizině pravomocně uznán vinným činem, jehož znaky odpovídají znakům některého z trestných činů uvedených v odstavci 1, konkrétně v jeho písmeni c) bodu 2. Na základě § 22 odst. 2 zákona o zbraních se proto stěžovatel nepovažuje za bezúhonného po dobu pěti let od právní moci odsuzujícího rozhodnutí. Jednání popsané ve skutkové větě trestního rozkazu správní orgány nemohly nijak modifikovat a musely z tohoto popisu bez dalšího vycházet. Správní orgány se nemohou stavět „do role soudu“, který by posuzoval vinu pachatele trestného činu, nýbrž činí toliko úvahu, zda trestněprávně relevantní okolnosti spáchaného jednání naplňují všechny znaky skutkové podstaty úmyslného trestného činu podle české právní úpravy.

[30] Na uvedeném nemůže ani ničeho změnit polemika stěžovatele o tom, zda se jednalo o úmyslný trestný čin či nedbalostní trestný čin. Nadto trestní rozkaz, jímž byl stěžovatel uznán vinným trestným činem ohrožení pod vlivem návykové látky, výslovné označení formy zavinění trestného činu neobsahuje. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 5 Tdo 540/2012, „... k závěru o naplnění určité formy zavinění je dostačující, jestliže ji lze dovést z učiněných a ve výroku o vině v rozsudku uvedených skutkových zjištění, aniž by současně bylo ve skutkové větě výroku o vině výslovně vyjádřeno, o jakou formu zavinění se jedná.“ (obdobně též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2010, sp. zn. 8 Tdo 431/2010). K obdobnému závěru dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 8. 2007, č. j. 3 As 34/2007-51, kde se – podobně jako v projednávané věci – zabýval posouzením bezúhonnosti v situaci, kdy nebyla forma zavinění výslovně v trestním příkazu uvedena. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku vyslovil, že „[p]ro posouzení bezúhonnosti podle zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, je rozhodné, je-li z rozhodnutí trestního soudu seznatelné, že se jedná o úmyslný trestný čin.“

[31] Právě shora uvedené naplnění znaků přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 trestního zákoníku je přečinem, u něhož je úmysl předpokládán. Ačkoliv si pachatel (stěžovatel) může svůj nastalý stav přivodit nedbalostně, popř. naplnit některý se znaků skutkové podstaty nedbalostním jednáním, rozhodujícím pro naplnění skutkové podstaty trestného činu je samotné započetí výkonu zákonem předpokládané činnosti (ŠÁMAL, P. ŠÁMALOVÁ, M. In: ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 2793.). Takové započetí se pak podobá úmyslu nepřímému (a to i ve světle zásady *culpa lata dolo comparabitur*), neboť při takové míře alkoholu v krvi musí být pachatel minimálně srozuměn s tím, že může k ohrožení chráněných zájmů dojít. Stěžovatel měl podle výroku trestního příkazu v krvi 0,57 mg/l a 0,53 mg/l alkoholu v dechu. Hladina alkoholu v krvi (dle přepočtu přes 1 promile) stěžovatele tedy překročila

pokračování

úroveň, nad kterou je všeobecně vyloučena způsobilost řídit motorové vozidlo. Při tomto množství alkoholu v krvi je současně evidentní, že si stěžovatel musel být své intoxikace vědom. Účinky alkoholu na lidský organismus jsou obecně známou skutečností, stejně tak jako zákaz řízení motorových vozidel pod vlivem alkoholu.

[32] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud důkladně odůvodnil své závěry a zdejší soud na jeho závěry v podrobnostech odkazuje, aby neopakoval již jednou vyřčené. S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[33] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2023

David Hipšr
předseda senátu